

Ольга РОСЬ (САВЧЕНКО) – сучасна українська письменниця, педагог, журналістка, державний службовець. Член лубенського літоб'єднання імені Олеса Донченка, Полтавської спілки літераторів, Національної спілки журналістів України.

Народилася 3 листопада 1964 р. в селі Пуленці Лубенського району Полтавської області. Середню освіту здобула в Ісківській десятирічці (1981), вищу – на філологічному факультеті Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка (1985). Двадцять два роки прищеплювала сільській молоді любов до рідного слова, працюючи вчителем української мови й літератури в Луговицькій восьмирічній школі Чорнухинського району (1985–1987); рідній Ісківській ЗОШ I-III ступенів Лубенського району (1987–2006), де ще й очолювала літературно-мистецький гурток «Мальви», понад десять років викладала українознавство, формувала юних дослідників, створила шкільний музей, останні два роки була завучем з виховної роботи; Лубенській ЗОШ I-III ступенів № 7. Вона «Учитель року» (1994), учитель вищої кате-

горії, володарка численних відзнак і нагород як талановитий, майстерний, досвідчений педагог.

Наприкінці 2000-х рр. – кореспондентка газет «Селянська правда», «Село полтавське» та ін., головна редакторка Лубенського міськрайонного радіо. Із грудня 2009 р. – спеціаліст відділу забезпечення роботи голови Вищого господарського суду України, з березня 2011 р. – начальник відділу Вищого господарського суду України, з грудня 2017 р. – завідувач самотійного сектору у Верховному Суді. У ці роки здобула фах юриста (2013) та психолога (2016).

Пише вірші та прозу з дитинства. У студентські роки входила до інститутської літстудії «Заспів», очолювала її. Авторка двох книжок поезії – «Іменем твоїм» (2002), «Вітер у долинах» (2009); співавторка колективних збірок «Віршограй», «Калинове гроно», «Українська вишиванка», «Сонячне перевесло», «Дзвінке перо Посулля», «Відлуння Василевого Різдва» та ін., упоряднича й літературна редакторка дитячого альманаху «Пори року». Із творчим набутком неодноразово виступала на радіо «Промінь» та інших мистецьких каналах. Дипломантка премії імені Володимира Малика.

Має активну життєву позицію. Підтримувала освітні проекти передових шкіл Лубенського району, сприяла в реалізації культурних програм: фестивалів народної творчості, фольклорних свят, популяризації творчості Народного фольклорного колективу «Горлиця» (кер. Віра Галіченко), молодіжних конкурсів, ушануванню й популяризації творчості видатних земляків. «Сповідую ДОБРО, ЛЮДЯНІСТЬ і ЛЮБОВ, – мовить про себе літераторка. – Страждаю, коли підлість сіє зерно, яке ніколи не стане квітами, виснажить землю і струхне колючками. Поважаю Небо, яке всім прощає. Жалію бездушних, але не показую цього їм – не визнають пустоти в собі ніколи. Схиляю голову перед Хлібом – у ньому суть існування Людства. Ціную сіль – засторогу від рабства. І щиро Люблю життя!»

ОСНОВА

Бог одібрав у мене слово
І кинув жорна: «На, крути...»
Лети в світі, моя осново
І хліб насущний возроди.

У часі стань не білим димом, –
Камінням краще ляж у твердь.
Шляхи раменами нестиму, –
Душа не прийме за ущерб.

Коли кривавиця тектиме
По моїм стоптанім лиці,
Застогне кам'яна твердиня
І стануть деревом мерці.

Широке небо сколихнеться
Від крон високих яворів.
Народе мій, до твого серця
Шлях у диму ще не згорів!..

І буде знову тверддю слово!
На пил не зітреться душа!
Пракореня мого основа
Ще яворами світ втіша!

* * *

Краплинами щастя весна відміряє,
Прозріння приносить в тотемах птахів.
Не сотнею линуть над звихреним краєм, –
Якось поодинці, мов тінню з віків.
А може, з майбутнього, знаєте, раю,
З осяяних їхнім життям піднебесь.
На крилах несуть, мов розпечену лаву,
Останню покуту, щоб рід наш воскрес.
Так скапує тиша сонцями на землю,
На щемні серця, що живі у вітрах.
І терпнуть вони, мов криваве знамено,
Щоб нас не здолав передбачливий страх.
Любов'ю омита весна ошаліла
Поспішно цвітіння крізь холод несе.
В тотемах птахів – закодована сила
Любові і Віри, що рід наш спасе.

* * *

Я твоя кома у світі теорій,
В книзі відвертості – вічний я зойк.
В книзі буття – я цинічно-прозора.
В сонячнім колі – меланжу мазок.

В диску планети – я просто лелека
З білим і чорним справіку крилом.
В суті життя – я дорога далека
З божим і праведним словом-добром.

Світ пропливає повз мене у зливах:
Я на причалі життя, мов на чатах.
В цьому я вимірі річка бурхлива...
Ким же я буду в іншому зачата?

НАВПЕРЕЙМИ ДОЛІ

Навперейми долі – що за вітром:
Щастя не шукають у вітрах.
Заблукала стежка понад світом,
Зупинилась щемно в споришах.

Навперейми долі – запах волі,
Та в тенетах не буває свят.
Щастя перепілки – на роздоллі,
Де звертає стежка у твій сад.

Манить небо синню і вітрами,
Посміхом вечірніх стиглих верб.
Чом же плаче житечко дощами,
Нелюбов'ю стоптане ушерть?

ЦВІТ ЛЮБКИ

Коли постука день світанням
І стежка вдягне синь небес,
Я відпущу не ніч кохання,
Я відпущу свої страждання,
Не стануть докором хай десь.

Тобі змайструю пісню з ружі
І птахом виспіваю в лад.
Хай сонце променем не тужить,
Коли на серце ляже стужа,
А кличе стежку у мій сад.

Торкнусь вустами листя любки¹:
Не загубися, цвіт небес.
Летить, лихі вітри розлуки,
Не принесить страждань і муки,
Бо знову ти в мені воскрес...

ВЕЧІР

День майнув метеликом за обрій,
Зник у сірім коконі лісів.
Дядько вечір – лагідний і добрий,
Біля тину втомлено присів.

Гладить вуса сивії до рання,
Товпляться над ним малі зірки.
Місяць-молодик пробіг дворами
І росою бризнув на стежки.

Жайвір влігся спати у покосах,
Срібні дзвони склавши під крило.
Літо загубилось в моїх косах,
Залишивши дня густе тепло.

У ХРАМІ ЧАСУ

Крапає час на свічку і тане,
Воском сповзає прямо в осердя.
Хтось, може, спиниться в цьому храмі,
Щоб притулити той час до серця.

Віск так розм'якло сльозою чисто
Плаче на пласі, неначе актор.
Плечі окутав вечір врочисто,
Сцену закрити нема тільки шторм...

І в наготі постає знову час,
Що розділяє на до і після.
Свічка сміється багаттям до нас –
В неї у серці палає пісня...

ТОБІ

В обіймах лестоштів весни
Воскресну, вмерши до знемоги.
Повірю в сонце, в небо, в сни,
Зітру брехню й перестороги.

І витчу килим я з вітрів,
Що сплять на травах біля ганку,
На стежку кину, щоб не смів
Ніхто тебе тривожить ранком.

Зберу з вітрів снагу-росу –
На приворотах я не знаюсь:
Тобі у жмені принесу,
Нехай не кажуть, що не каюсь.

Я У МІСТІ ТВОЄМУ НАВМИСНЕ

Я у місті твоєму навмисне,
Не чужа, не твоя, бо сльоза

¹ Любка – цілюща лікарська рослина.

На повіках, мов паморозь, висне.
Ні, то блискавка в небі, гроза.
Підставляю долоні у дощ я –
Він сьогодні холодний, як сніг.
Йду у ньому, неначе на прощу,
І не каюсь в коханні, не гріх.
Я у місті твоєму навмисне.
Дощ забрав поцілунків печать.
Посміхається місяць-провісник,
Він не вміє про тебе мовчати.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВАНКА

У неї доля зовсім не проста –
Терпіти нашу вдачу настроєву:
То спів влітають люблячі уста,
То чорну тугу за долею своєю.
То знов розкрилля – папороті жар,
То хрестиком козацькі передзвони,
А то тривоги материнської скрижаль:

Нехай від бід спасе і оборонить.
Одвічні обереди її дум:
Колюча голка – вісь цього буття,
Шовкова нитка – радість, пісня, сум,
Відтворюють окрайцями життя.

ЛІТНІЙ ЩЕМ

Келих осіннього сонця
Вихлюпнув літа рештки –
Пензлем живим незнайомця
Вкрилася квітами стежка.
Терпкість осіннього ранку
Кавою пахне скупю.
Літо в спідниці циганки
Склало добро своє в купу.
Тиша безглузда дощем
Мірєє краплями осінь.
Літа прощальний цей щем
В келих долити просить.

* * *

В моїм тихім краю
Налилась гірким соком калина,
Призабула земля
Намозолені руки турбот...
Відлетять журавлі
Запізнілим надщербленим клином,
І пірне їм у слід в піднебесся
Пернатий народ.
І закрутиться листя багряне,
Збираючись в вирій,
Віднесе терпкий запах осин,
Віддаляючись, клин...
Із відтінків і барв
Залишаться чорний та сірий,
І потягне з боліт
Раннім холодом перших сивин...

Володимир ПИСАРЕНКО – сучасний український письменник, медик. Народився 7 квітня 1975 р. в селі Старий Хутір Лохвицького району Полтавської області в сім'ї вчительки. Закінчив Лохвицьке медичне училище та Вищий державний навчальний заклад України «Українська медична стоматологічна академія». Відслужив два роки в українському війську. Працював фельдшером, а потім лікарем на селі та швидкій допомозі. Нині – медичний працівник ПТУ № 31 міста Полтави, магістрант природничого факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Вірші пише з дитинства – воно й зараз у них відгукується. Поезію творить на основі особистого досвіду, вкладає в неї найінтимніші почування, робить це щиро, напористо й беззахисно водночас. Його неспокійне відчуття життя – багатоклірне, сповнене вогняними спалахами прекрасного й суворого світу.

Учасник і переможець літературних конкурсів. Автор збірки «Не сумуй, моя радість... : Вірші та новела» (Полтава, 2019).

Не проси, не зови мене
Край цей убогий покинути, –
Я навіки приріс
До такої моєї землі...
Скоро грудень прийде
Й зітре випадкове все інше,
І мороз повипалює все,
Що народжене в злі.
А коли навесні
Під квітневими теплими зорями
Зашумлять і наповняться
Радісним співом ліси,
Й це прокинеться поле –
Від сирітства, байдужості, горя –
І про вірність прадавній землі
Зазвучать голоси!